

Barques sur le „Lac Léman."

Het meer van Genève.

„O vieux Léman, toujours le même,
Bleu miroir du bleu firmament,
Plus on te voit et plus on t'aime,
O vieux Léman!" *)

Als ik terugdenk aan den tijd, dat ik, in Zwitserland vertoevende, het meer van Genève, zooals wij Hollanders het plegen te noemen, dagelijks vóór mij zag, in verschillende kleuren, of liever tinten, den eenen dag kalm en schoon, dan weer woest en grootsch, zoo komt er een gevoel van heimwee over mij.

Hoewel het eigen geboorteland, „dat dierbaar pleksken grond," nooit vergeten wordt, kan men toch de plaats, waar men eenigen tijd vertoeft, lief krijgen, vooral als dat oord zóó onvergelykelyk schoon is, dat men geen woorden kan vinden om zijn gevoelens uit te drukken; dat men een dichternatuur zou wenschen te bezitten, om zich te kunnen uiten, of wel een toonkunstenaar wenschte te zijn, om al wat het oog en het hart verrukt, te kunnen weergeven in wonderbare melodieën, vol schoone harmonie.

O bleu Léman, ja ge zijt schoon, gij blauwe spiegel van den blauwen zuidelijken hemel. Ik had u lief, ook al waart ge soms niet blauw en liefelyk, doch grauw en woest; ook al waren uw golfjes niet kabbelend en zoet, doch schuimend en rollend, en boven u slechts donkere wolken, één geheel vormend met de sombere bergen. Eén grootsch tafereel vol onrust!

Maar toch, bij kalm weder zag ik u het liefst. Heerlyk, onvergelykelyk schoon waart ge 's avonds, als uw golfjes blauw waren als een zomerlicht op klaarlichten dag. Hier en daar kleine „élégantes barques" (scheepjes) met hun schilderachtige zeilen, zacht deinend op het kalme water. Om u heen verhieven zich dan de bergen als donkere gevaarten, als wilden zij u beschermen, de grooten! Hun met sneeuw bedekte toppen staken er dan weer zoo lichtend boven uit, glanzend in het zachte licht der maan.

Dan volgde steeds het „s'endormir du lac." (Het inslapen van het meer.) Langzaam verdween uw blauwe kleur, maakte zachtjes aan plaats voor licht lila, donker lila . . . En dan kwam het schoonste. Er kwam een was over u, een doorzichtig, geheimzinnig waas, een dun kleed, dat uw schoonheid nog verhoogde . . . Dan waart ge „ingeslapen," zooals de Zwitsers zeggen met recht. Dan was alles stil, plechtig stil rondom; niets werd er gehoord

*) Vrij vertaald:

O wonderbaar meer, zoo betooverend blauw,
Altijd hetzelfde, een spiegel gelijc;
Mijn liefde groeit, hoe meer 'k u aanschouw,
O wonderbaar meer!

dan het liefelyk kabbelen en ruischen uwer golfjes, en uit de verte het zacht loeien der koeien, die met hun bellen rinkelden, terwijl zij zich neervlijden tegen de hellingen der u omringende begroeide bergen.

Indrukwekkend natuurtafereel! Men waande zich in een tooverland. De duizenden sterren, die zich aan den donkerblauwen hemel vertoonden en het geheel door hun glans nog weer schoonheid bijzetten, maakten, dat men van een zoo groote bekoorlykheid slechts noode scheiden kon.

Er is iets onbeschryfelyk melancholiek in deze omgeving, maar toch ademt alles zulk een liefelyken vrede, dat de snaren der ziel hooger trillen, en men zich verheven gevoelt boven al de nietigheden der aarde.

Zulke oogenblikken zijn kostbaar; oogenblikken, waarin de ziel zich zoo afhankelijk gevoelt van haar God; zoo deemoedig en ook zoo dankbaar gestemd is jegens den grooten Schepper van al die schoonheid en pracht; oogenblikken, waarin de ziel bepaald wordt bij de blijvende dingen, die van Boven en niet van deze aarde zijn.

De Zwitsers dwepen met hun „lac." Er is een droefgeestig gedicht, dat begint met de regelen, die hierboven als motto voorkomen, doch een eind verderop de volgende regelen geeft:

Quand on est né sur ce rivage,
Sur ce rivage on veut mourir . . . *)

Wanneer gij in den vreemde vertoeft, hebt ge graag een plekje, dat ge met uw geheele hart lief kunt hebben. Gij tracht u wel thuis te gevoelen in de geheele vreemde omgeving, maar toch moet ge één plekje hebben, waar ge voelt, dat ge het naderen kunt gelijk een vriend nadert tot zijn vriend.

Ik las eens in een beschrijving van Davos door Jonckbloet de volgende regels:

„Het geritsel der bladeren moet een welkomstlied wezen, u door den boom toegezongen; het geruisch der golfjes een gulle lach van het water, vroolijk dartelend en huppelend bij uw komst; de bocht der rots een zitplaats zijn, u met vriendelijken aandrang geboden."

Ge gevoelt u op zulke plekjes als „thuis"; de natuur spreekt dan tot u in die geheimzinnige taal, die ge dan eerst goed verstaat, als ge er goed naar luistert. Dan heeft ze u dingen te zeggen, die u 't hart naar boven trekken.

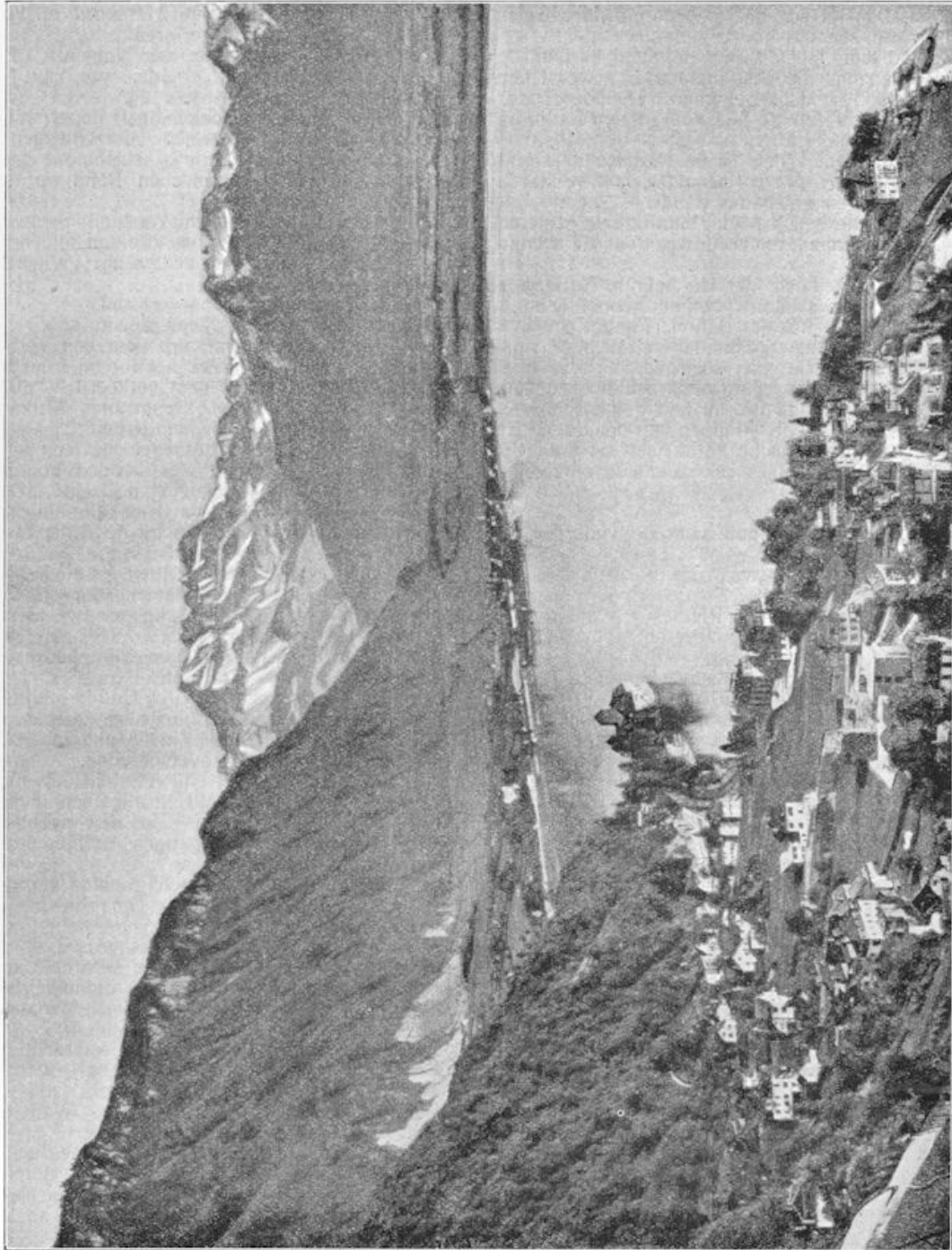
O majesteit en liefde Gods! Groot zijn de werken Uwer handen!

Komt, laat ons Hem loven en prijzen. Waar berg en lucht en meer Zijn eer verkondigen, mogen wij niet achterblijven. „Looft, looft den Heer met snarenspeel en harpen!"

Doch bovenal: „Loof den Heere, mijne ziel!" . . .

JACOBA.

*) Vrij vertaald: Wie aan dezen oever geboren is, wenscht aan dezen oever te sterven.

Territet, Chillon en Villeneuve aan „Het meer van Genève.”